

Manel Rodríguez-Castelló

Humus

Premi *ex aequo* de poesia
Vicent Andrés Estellés
Ajuntament de Burjassot

Ompli't d'horitzons,
no descanses la mirada, no perdes el pas
ni les hores
en la rònega tasca del balanç.
El passat és mera il·lusió dels sentits,
un argument mal tramat,
un museu d'estàtues decapitades
per les dalles de l'oblit,
i no es cull en camps sembrats de sal
la fruita de cap passió.

COR PRIMER

Muriacs del desconhort, talps de la memòria,
brins de somnis d'emocions passatgeres,
polsim d'estels,
fragments, ocells tocats de l'ala,
aèries criatures volant pels túnels de la nit sens ombra.
Cercàvem la llum d'un cristall pur
i no vam saber combatre l'horror que es destil·lava
a l'alambí de les casernes
i es dibuixava als hemisferis
amb perfils d'espasa fosca,
ni l'estratègia de l'aranya filant l'ordim de la misèria.
Ens havia precedit l'estòlida argamassa dels segles
del fang de l'estultícia més alta: inútils foren son, periple, alforja.
I vam ser hostes del no-res,
guaites trèmuls d'una finestra oberta
a constel·lacions de forats negres
i a anys llum de tristesa,
els fruits amargs, empelts de l'arbre de l'estranyesa.

Al desert de l'odi i la cobdícia
alletava la serp saturns borratxos.

Havien caigut uns murs
i amb l'enderroc dels anys
sacres voraços
van ultratjar
banderes albes.

COR SEGON

Ho vam perdre tot, tot va ser en va
i en fuga de foc isarda.

Cavalquen les civilitzacions planures desolades,
camps de la llum travessats de filferades,
sibèries infinites que gestaven les ventades del silenci.

Retrunyen de nou les màquines de l'extermini
i per les ciutats assolades s'escampa tota la cendra
i s'atura la ravenissa blanca en l'horror de la pedra calcinada.

La depravació s'estén com la marea negra
i deixalles de la raó malmesa envesquen l'aire:
pobles arrasats, llengües silenciades per les flames,
entranyes sense cos,
balcans ardent en la inclemència,
fosses de cadàvers anònims
sepultats per munts d'oblit
de calç encesa,
miríades de germans abandonats al foll destí
d'hospitals que repuntaven la penombra als soterranis,
d'escoles esventrades sota el pes de les bombes,
de ciutadans que burlaven el bes gèlid de la bala
i sortejaven els ulls del telescopi

amb què sinistres arquitectes delineaven
avingudes de mort sense clepsidra ni dalles.
Destí de places espectrals, orfenesa de crits
de flors i fruita i de l'alegre xiuxiueig de la gentada.
Cruel voladissa de memòria,
amarga mort d'Europa a Sarajevo!
Els violoncel·ls esquinçaven
en la boira
el seu lament sense resposta.

Els cosmos es dessagnen en batalles immundes.
Les partícules de fantasmes
caminen arrossegant les seues plagues
per la infinitud d'un terror sense veus ni paisatges.

CÀNON PRIMER

No deixaran ni un jaç per a l'amor sota la nit d'estreles
ni un instant per solcar estalvis de la pressa
    no deixaran viaranys entre les roques
ni deixaran el torb ni la congesta
    no deixaran avencs ni pous per a la llum xalesta
ni rodals de gespa on estirar les ànsies
    no deixaran el foc ni el mar ni el cel
ni llamps ni naus ni ocells
    no deixaran l'arena del desert ni de les platges
ni ressons de colors i aroma de jocs sobre les tàpies
    no deixaran l'espant a l'ull de les dones violades
ni palmeres mandroses esbullant-se d'horabaixa
    no deixaran falenes ni muricecs ni rates
ni deixaran peixos ni talps ni pols ni engrunes
    i ens faran anar a tombs solius de desmembrança

CÀNON SEGON

No serà la fuga dels cicles esvaint-se
amb la música de les galàxies
giravoltant cap a l'entropia i la naixença
que no freturava el negre curs de les passions humanes
Serà la depredació de les espècies
seran fatals verins desarborant-nos
serà la set dels meus germans d'exili i de tempesta
seran les ales ertes sense sols fonent-se
seran paranys de sal pluja de cendres
serà l'hivern nuclear de glaç i de mudesa

La fam serà només i un silenci impensable
on eterna la mort viurà sense ulls i sense ossaris

COR TERCER

Però vosaltres no tindreu descans
els mons rodant per anys llum
i vertigen de galàxies
No conciliareu el son sota els parpalls
i els arbres calcinats no cessaran
en llur crit d'espant la ferida del foc
la destralt assassina
No hi haurà descans per qui va armar l'extermini
i va engegar la màquina i la voràgine
contra nosaltres
fills de natura
Enlloc no sereu estalvis
L'eco del buit us ofegarà en cada selva de ciment
sense descans
fantasmes erràtics
que avorteu la generositat i el verd i l'alba
que mercadegeu amb la fam d'homes i bèsties
que propagueu el saqueig i la ignomínia
No trobareu refugi clos ni paradís asèptic
perquè tota criatura entonarà el seu cant d'horror
i voldreu ser sords i cecs privats de tacte
quan per les escletxes dels vostres bancs
els ulls dels ídols dels vostres temples
les turbines de les vostres nuclears

la xarxa llefiscosa de les vostres teranyines
les medalles purulentes dels vostres generals
la memòria dels fills de natura
el lament de les galàxies
i el no-res com un pesombre
s'hi colaran en magma innúmer
i sereu engolits per la vostra cobdícia
i condemnats per vida i natura
sense descans
a anys llum d'insomni i fuga

RECITATIU SEGON

Tan difícil fou repartir les cambres de la casa
i que a cadascú es donés el llit que pertocava?
No podíeu esmicolar el pa i fer-lo accessible?
Havíeu d'apresar les aus del paradís
i que cantassen engabiades només per a vosaltres?

Una set insaciable va assecar glaciars i nils
i bàltics on els ambres custodiaven el silenci,
va ensorrar els últims himàlaies de llum,
va calcinar tundres i boscos de misteri,
va enfonsar els arxipèlags
del mar ancestral de la memòria,
va segellar pacífiques fondàries abissals
i va ofegar torrents caucàsics sota rius de sang.
I damunt els camps que llaurava la llum de l'alba
va escampar metzina, desolació i quimera.

I no vam poder aplegar-nos en la natura i els seus riscos
de metes geològiques i músiques mudes,
no, no vam poder bategar amb els seus polsos.

RECITATIU TERCER

Nosaltres hauríem volgut continuar
mirant aquells mars des dels penya-segats altius,
pensar que el món era gran i l'aventura era incansable,
entonar salms i encendre estels navegant per l'aire,
servar el foc primigeni per a demà,
cavalcar per les estepes i la pau dels regnes,
    i en oasis de sàhares apaivagar els ulls
        i en cada selva negra i en cada transsilvània
anar repetint-nos en la vida i els capvespres
bressats al so de totes les pluges de l'atles.

Hauríem volgut morir sense pressa entre les flors de l'àrtic,
acaronar els pètals de la llum que naix
en somnis de vergers i boreals aurores
i orientar-nos per la creu que solca els suds,
beure els nèctars que para la vida en els fruits més dolços
i besllumar amb tots els blaus mediterranis.
Viure cada instant com les flors de l'àrtic.